

Sygn. akt IV CNP 114/10

POSTANOWIENIE

Dnia 29 marca 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie ze skargi uczestnika postępowania J. C.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia
Sądu Okręgowego w S.
z dnia 25 kwietnia 2008 r., w sprawie z wniosku M. R.
przy uczestnictwie J. C., K. B.
i A. Z.
o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 29 marca 2011 r.,

odrzuca skargę

Uzasadnienie

Uczestnik postępowania J. C. wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w S. z dnia 25 kwietnia 2008 r. wydanego w sprawie o nabycie własności nieruchomości przez zasiedzenie, wskazując, że zaskarżenie tego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, gdyż postępowanie dotyczyło sprawy majątkowej o wartości przedmiotu sporu 30.000 zł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia została wniesiona przed zmianą przepisów dotyczących tego rodzaju środka procesowego wynikającą z ustawy z 22 lipca 2010 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny, ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy - Prawo upadłościowe i naprawcze (Dz.U. Nr 155, poz. 1037), która weszła w życie z dniem 25 września 2010 r. Wobec braku w tej ustawie przepisów międzyczasowych w sprawie znajdowały zastosowanie przepisy Kodeksu postępowania cywilnego w brzmieniu nadanym tą ustawą. Okoliczność ta pozostawała bez wpływu na ocenę dopuszczalności skargi, zważywszy, że przesłanki, które o niej decydują, nie uległy zmianie.

Zgodnie z art. 519² § 1 k.p.c., można żądać stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia co do istoty sprawy sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, jeżeli przez jego wydanie uczestnikowi została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego orzeczenia w drodze przysługujących uczestnikowi środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Jeżeli uczestnik (strona) miał możliwość wzruszenia orzeczenia przy pomocy innych środków procesowych, to według art. 424⁸ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. skarga jest niedopuszczalna i podlega odrzuceniu.

Wbrew wadliwemu założeniu skarżącego, na które pośrednio wskazuje powołanie się przez niego na majątkowy charakter sprawy wraz z określoną wartością przedmiotu zaskarżenia jako przeszkodę we wzruszeniu orzeczenia Sądu drugiej instancji, podlegało ono zaskarżeniu skargą kasacyjną. Zgodnie z art. 519¹ § 1 k.p.c. w sprawach z zakresu prawa rzeczowego skarga kasacyjna

przysługuje uczestnikom, o ile przepis szczególny nie stanowi inaczej. W odniesieniu do spraw o zasiedzenie, które zaliczają się do spraw zakresu prawa rzeczowego, ustawodawca przepisu takiego nie wprowadził.

Zważywszy zatem, że od postanowienia Sądu Okręgowego przysługiwała uczestnikowi skarga kasacyjna, a nie zostały wykazane okoliczności przewidziane w art. 519¹ § 2 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem tego prawomocnego orzeczenia, jako niedopuszczalna, została odrzucona na podstawie art. 424⁸ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.